

ΕΙΡΗΝΗ
ΒΑΡΔΑΚΗ

ΤΟ
ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αγγελική

«Αγγελική;»

«Τι 'ναι;»

«Αφαιρέθηκες. Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι, Μάρθα μου, απλώς δεν έχω κοιμηθεί καλά».

«Πάλι; Μα καλά, τα χαπάκια δεν βοήθησαν καθόλου; Εγώ με το που πάρω το χάπι πέφτω ξερή για ύπνο.»

«Τα έκοψα.»

«Γιατί; Μη μου πεις... Είσαι έγκυος!»

«Δεν είμαι έγκυος.»

«Κρίμα, έλεγα μήπως και δει η Νεφέλη αδελφάκι. Να το ξέρεις, τα μοναχοπαίδια κακομαθαίνουν».

«Και πέντε αδελφάκια να της κάνω, η Νεφέλη πάλι κακομαθημένη θα 'ναι. Η γιαγιά της φταίει».

«Μωρό είναι ακόμη. Τελικά θα μου πεις γιατί έκοψες το χάπι;»

«Μου επιβραδύνει τον μεταβολισμό.»

«Τώρα τι να σου πω; Και οι επιδρομές στο ψυγείο τον σπιντάρον; Γιατί μη μου πεις ότι τις έκοψες κι αυτές...»

«Θα τις κόψω. Αλήθεια, το πήρα απόφαση».

«Αχ, βρε Αγγελική! Όλο τα ίδια, από παιδί... δεν βαρέθηκες; Τον Σέργιο δεν τον σκέφτεσαι καθόλου; Άντρας είναι και...»

«Ο Σέργιος να κοιτάζει τα δικά του χάλια».

«Τώρα γίνεσαι άδικη».

Έβαλα τη Νεφέλη για ύπνο και γύρισα στον καναπέ. Ο Σέργιος άλλαζε νευρικά τα κανάλια δίπλα μου. Τον παρατηρούσα φέρνοντας στο μυαλό μου την κουβέντα μου με τη Μάρθα το μεσημέρι. Δεν είχε αλλάξει από τον γάμο μας καθόλου. Όμορφος δεν υπήρξε ποτέ, μέτριος, πολύ μέτριος... Μου ξέφυγε ένα χαμόγελο, ένας μαθητής μου το ξεστόμισε το πρωί: «Πάντως, είναι άδικος ο βαθμός, κυρία».

«Μια χαρά δίκαιος είναι. Η έκθεσή σου είναι μέτρια!»

«Πολύ μέτρια;»

Συνέχισα να τον κοιτάζω, του χάιδεψα απαλά τα μαλλιά πίσω από το αυτί, παρέμεινε προσηλωμένος στην πεννητάρα οθόνη, δεν αντιλήφθηκε καν το άγγιγμα. Πολύ μέτριος, ναι... με όλο το σωστό και το λάθος της φράσης, ίσως και γοητευτικός, όχι πολύ... λίγο... Για την ακρίβεια, αθώα γοητευτικός, αυτό θα του ταίριαζε σίγουρα. Αθώα γοητευτικός. Ξανασκέφτηκα τη Μάρθα: «Τον Σέργιο δεν τον σκέφτεσαι καθόλου; Άντρας είναι». Ένας άντρας που δεν θα χαλούσε ποτέ το σπίτι του. Σωστά; Η μήπως όχι;

«Τίποτα δεν έχει πάλι σήμερα η τηλεόραση».

«Να κατεβάσουμε καμιά ταινία;»

«Μπα... είμαι κουρασμένος, πάω να ξαπλώσω».

«Από τώρα;»

«Σου είπα, Αγγελική, είμαι κουρασμένος! Τι να κάτσω να κάνω;»

«Να μου κάνεις παρέα».

«Καληνύχτα».

«Μα καλά, τώρα δεν έψαχνες να δεις τι έχει η τηλεόραση; Δέκα είναι η ώρα ακόμη!» ψέλλισα παραπονιάρικα.

«Ωχ, ρε Αγγελική!» Σηκώθηκε από τον καναπέ παίρνοντας την έκφραση άγριου ζώου όταν το πετυχαίνει το βέλος με την ηρεμιστική ένεση. Έσυρε αργά τις παντόφλες του και προσποιήθηκε ένα χασμουρητό.

«Προλαβαίνεις να φτάσεις στην κρεβατοκάμαρα ή θα σε πάρει ο ύπνος στη διαδρομή;» κάγχασα. Δεν μου απάντησε καν. Έμεινα μόνη μπροστά στην τηλεόραση, πήρα τώρα εγώ στα χέρια μου το τηλεκοντρόλ, όντως τίποτα δεν έχει. Βαριόμουν, δεν είχα τι να κάνω. Κοίταξα γύρω μου λες και τα έπιπλα μπορούσαν να ρίξουν καμιά ιδέα. Κι όμως πάντα πιάνει... Πήρα το ξεσκονόπανο κι άρχισα να καθαρίζω. Η φωνή της Νεφέλης με χτύπησε σαν ρεύμα. Έτρεξα γρήγορα κοντά της, στον διάδρομο έπεσα πάνω στον Σέργιο, που είχε τρέξει κι εκείνος ανήσυχος στο παιδί.

«Νεφέλη μου... Τι 'ναι, μωρό μου;»

«Μαμά!» φώναζε η μικρή και βαλάντωνε στο κλάμα.

«Εδώ είμαι, ψυχή μου... να κι ο μπαμπάς. Όνειρο είδες, καρδούλα μου, και τώρα η μαμά θα φουσάξει δυνατά για να διαλυθεί το κακό όνειρο». Άρχισα να φουσάω με μανία, ο Σέργιος απ' την άλλη ξεφυσούσε με αγανάκτηση ενώ η Νεφέλη κοιτούσε γύρω της τρομαγμένη. «Τι είναι πίσω από τον αρκούδο;» Ο Σέργιος πήγε στον αρκούδο και τον σήκωσε ψηλά.

«Τίποτα δεν είναι, Νεφέλη μου, να... βλέπεις;»

«Πριν όμως ήταν εκεί και...»

«Μωρό μου, τίποτα δεν ήταν εκεί, το σκοτάδι μας ξεγελάει καμιά φορά, έτσι δεν έχουμε πει; Έλα τώρα, δώσε ένα φιλί στον μπαμπά, που πάει να κοιμηθεί».

«Κι εσύ θα πας να κοιμηθείς;»

«Εγώ λέω να κοιμηθώ μαζί σου απόψε, θα μου κάνεις χώρο;»

«Ναι!»

«Έλα να σκουπίσουμε τα ματάκια τώρα».

Ο Σέργιος, πριν απομακρυνθεί, έσκυψε στο αυτί μου. «Το έχει κάνει σύστημα τελευταία». Τον κοίταξα θυμωμένη. «Ε και;» Κάτι μουρμούρισε και βγήκε από το παιδικό δωμάτιο. «Καλύτερα» φώναξα. «Έτσι κι αλλιώς ήθελα λίγη παρέα».

Στριμώχτηκα με τη μικρή στο παιδικό κρεβατάκι, είχε γαντζωθεί πάνω μου με λαχτάρα, τα μαγουλάκια της ήταν ακόμη ροδαλά και ζεστά από το κλάμα. Χάιδεψα τα δαχτυλάκια της, που ήταν κολλημένα στο μπράτσο μου, οι άκρες τους ήταν άσπρες από την πίεση που μου ασκούσαν, τα πήρα και τα φίλησα, δεν αντέδρασε, είχε ήδη κοιμηθεί για τα καλά. Έκανα να φύγω από δίπλα της, αλλά τα δαχτυλάκια της δεν με άφηναν. Αποκοιμήθηκα εκεί.

Ο πρωινός ήλιος σήμανε και την έναρξη της πρωινής μου ρουτίνας.

«Καλημέρα!»

«Καλημέρα» μουρμούρισα με εμφανή τη μόνιμη ξινίλα μου τώρα τελευταία.

«Τι μούτρα είν' αυτά;»

«Άσε με, Σέργιε, όρεξη έχεις πρωί πρωί;»

«Γιατί όχι; Ας έχει και κάποιος εδώ μέσα!»

Δεν απάντησα, ο οργανισμός μου ζητούσε καφεΐνη απεγνωσμένα. Έκανα ν' ανοίξω το ντουλάπι και τον χτύπησα ελαφρά. «Σιγά, ρε Αγγελική, σιγά!»

«Μην κάνεις έτσι, δεν σε είδα, άθελά μου...»

«Ναι, όλα άθελά σου!»

«Δεν κατάλαβα. Τι εννοείς;»

«Τίποτε, Αγγελική, καλημέρα».

«Έλα δω! Τι εννοείς;» Μου έκλεισε την πόρτα στα μούτρα κι έφυγε για τη δουλειά. Έβραζα από θυμό. Άνοιξα την

πόρτα κι άρχισα να φωνάζω δυνατά από το κλιμακοστάσιο. «Ψάχνεσαι μου φαίνεται πάλι για καβγά! Δεν θα σου κάνω τη χάρη όμως!» Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως η γειτόνισσα από δίπλα έστεκε και με κοιτούσε απορημένη, με τη σακούλα σκουπιδιών στο χέρι. Με μια ανόητα προσποιητή δόση υπερηφάνειας την κοίταξα κατάματα. «Καλό θα ήταν να μην κατεβάσετε σκουπίδια σήμερα, έχουν απεργία πάλι τα απορριμματοφόρα». Την ώρα που έκλεινα την πόρτα πίσω μου την άκουσα να φωνάζει: «Για την ανακύκλωση είναι!» Ένα-μηδέν! σκέφτηκα.

Πήγα στο δωμάτιο της μικρής να την ξυπνήσω για τον παιδικό σταθμό, το βλαστάρι μου είχε βαλθεί να μου δώσει τη χαριστική βολή.

«Άσε με, δεν θέλω να πάω...»

«Νεφέλη, μη με τρελαίνεις, σε παρακαλώ!»

«Αφού θου είπα».

Να το και το σίγμα που ξανάγινε θήτα! Άρχισαν να με σφίγγουν τα μηνίγγια μου.

«Νεφέλη, σήκω από το κρεβάτι τώρα! Δεν θα το ξαναπώ!»

Σηκώθηκε με τα χίλια ζόρια και περπάτησε σαν να υπνοβατούσε. Της κατέβασα το βρακί και την έβαλα στη λεκάνη. «Ακόμη;»

«Θέλω κι άλλο...»

«Νεφέλη, ποιον κοροϊδεύεις; Τι κάνεις, παιδί μου; Κοιμάσαι πάνω στη λεκάνη;» Ήταν εφτά το πρωί και είχα ήδη δεκαεφτά πίεση. Την ώρα που έντυνα τη Νεφέλη σκεφτόμουν πόσο πολύ μισώ τη ζωή μου.

Σέργιος

«Κύριε Σέργιε, σας έφερα τους φακέλους που μου ζητήσατε».

«Ευχαριστώ, Ελένη».

«Κύριε Σέργιε, με όλο το θάρρος... και συγγνώμη που... θέλω να πω...»

«Τι είναι, βρε Ελένη;»

«Να... ήθελα να σας πω ότι όλοι λυπηθήκαμε που δεν πήρατε εσείς την προαγωγή τελικά. Ήταν άδικο».

«Να 'σαι καλά, Ελένη, δεν πειράζει, έτσι είν' αυτά».

«Μα όλοι το λένε. Η θέση αυτή δικαιοματικά σας ανήκει, απορώ...»

«Σσςς, Ελένη, δεν πειράζει, πάει, τελείωσε τώρα, πού ξέρεις, ίσως στο μέλλον...»

«Καλά, εγώ σας χαιρετώ. Καλό βράδυ».

«Καληνύχτα».

Κοίταξα το ρολόι μου, είχε πάει εννιά παρά δέκα. Μα πότε πήγε τόσο; Και άθελά μου είχα καθυστερήσει και την κακομοίρα την Ελενίτσα. Κοίταξα τους φακέλους που της είχα ζητήσει, μόνο που τώρα δεν είχα καμία διάθεση ν' ασχοληθώ με δαύτους. Σηκώθηκα και πήγα στο παράθυρο, άνοιξα ελαφρώς με τα δάχτυλά μου τα στόρια, κοίταξα στον δρόμο. Τα φώτα της πόλης πάντα με γαλήνευαν, όσο παράδοξο κι αν ακούγεται. Παράδοξο... Χαμογέλασα με πικρία. Όλη μας

η ζωή γεμάτη παράδοξα δεν είναι; Ξανασκέφτηκα την προαγωγή. Πόσο ηλίθιος ήμουν. Θα την πάρεις με το σπαθί σου μου έλεγαν όλοι, και εν μέρει ήταν αλήθεια. Με το σπαθί μου πήγα... μόνο που οι αντίπαλοί μου κρατούσαν πυρηνικά τρίτης γενιάς. Μου ξέφυγε ένα «Δεν βαριέσαι» δυνατά, πήρα το σακάκι μου να φύγω, και ακριβώς στην πόρτα έπεσα πάνω στον καινούργιο διευθυντή του τμήματος.

«Σέργιε, μου είπαν ότι δεν έχεις φύγει ακόμη. Σχετικά με την προαγωγή, ήθελα να σου πω...»

«Τίποτα να μη μου πεις, τίποτα. Καλορίζικος και πάλι».

«Ξέρουμε και οι δύο ότι...»

«Καλό βράδυ».

Βγήκα στον δρόμο και παρακαλούσα να φυσήξει καθαρός, φρέσκος αέρας. Να φουσκώσουν τα πνευμόνια μου με τον καινούργιο, και να αποβάλουν όλο τον βρόμικο, τον παλιό. Ήταν άδικος ο αέρας του γραφείου, άδικος και επικίνδυνα μολυσματικός. *Ούτε ο καιρός δεν με θέλει*, σκέφτηκα. Άμα ξεκινήσει στραβά η μέρα... Έξω δεν κουνιόταν φύλλο, φαίνεται πως φέτος είχε βιαστεί να μπει το καλοκαίρι. Ο νυχτερινός ουρανός ξερνούσε ένα παράξενο κόκκινο και η ατμόσφαιρα ήταν ασυνήθιστα βαριά. «Δεν σε θέλει» συνέχισα να μουρμουρίζω από μέσα μου. Στο πρώτο κόκκινο φανάρι έκανα ν' ανάψω τσιγάρο. «Όχι, ρε γαμώτο!» Τα είχα ξεχάσει στο γραφείο. Δεν είχα απομακρυνθεί πολύ, όμως όχι... δεν θα γύριζα πίσω. Το πιο πιθανό ήταν να είναι ακόμη εκεί, και να πέσω πάλι πάνω του. Ο Σακκάς διευθυντής! Θαυμαστά τα έργα Σου! Έμεινα δεξιά για να σταματήσω σε περίπτερο. Στο πρώτο δεν μπορούσα να σταματήσω, το δεύτερο ήταν κλειστό, σκέφτηκα ότι στο τρίτο ο περιπτεράς θα ήταν κωφάλαος, μόλις θα τον είχαν ληστέψει, και φυσικά δεν θα είχε τη μάρκα μου. Σχετικά γρήγορα το εντόπισα. Κατέβηκα ψαχουλεύο-

ντας τα ψιλά μου. «Γουίνστον κόκκινο» του είπα. Έκανε να μου πει κάτι, τον πρόλαβα: «Δεν έχεις Γουίνστον, ε;»

«Έχω, αλλά το λεωφορείο!»

«Ποιο λεωφορείο;»

«Έχεις παρκάρει στη στροφή και δεν χωράει το λεωφορείο!» Την ίδια στιγμή άκουσα την κόρνα του λεωφορείου. Όχι, πήγαινε πολύ. Θα έκανα για πρώτη φορά τη μεγάλη επανάσταση!

«Ας περιμένει. Δώσε μου τα τσιγάρα!» είπα μ' έναν μάλλον κωμικά μεγαλειώδη τρόπο. Κάνοντας μεταβολή να φύγω, ξέσπασε η ανοιξιάρικη μπόρα που προμηνυόταν από το πρωί. Οι ουρανοί άνοιξαν ανεξέλεγκτα, ρίχνοντας τόνους νερού και λάσπης. Μέχρι να μπω στο αυτοκίνητο ήμουν λες και μου είχαν αδειάσει δυο κουβάδες με σκατά. Ο οδηγός του λεωφορείου, παρά τη θλιβερή μου εικόνα, συνέχιζε να κορνάρει, ενώ μέσα από την καταρακτώδη βροχή και τα λασπωμένα τζάμια κατάφερα να διακρίνω δυο τρεις επιβάτες που κουλούσαν τα κεφάλια τους αποδοκιμαστικά. Κανένα έλεος.

Όταν μπήκα σπίτι, πρέπει να είχα λάσπες μέχρι και στο σώβρακο. Έμοιαζα σαν να είχα μόλις γυρίσει από τον πόλεμο. Τον γνωστό πόλεμο. Εκείνον που πάνε οι άλλοι με τα πυρηνικά κι εγώ με το σπαθί μου... Αυτόν. Πριν προλάβω να βγάλω άχνα, η Αγγελική με μπαζούκας!

«Με τις λάσπες μπαίνεις;»

«Όχι, με το σπαθί μου».

«Με δουλεύεις κι από πάνω; Κοίτα λάσπες!»

«Μπαζούκας, λοιπόν... Πύραυλοι του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου...»

«Είσαι ανεκδιήγητος».

«Έχασα την προαγωγή, Αγγελική!»

«Η Νεφέλη έχει πυρετό, κοιμάται, μην την ξυπνήσεις».

«Σου λέω έχασα την προαγωγή!»

«Κρίμα. Αλλά κι εγώ κοντεύω να χάσω τα λογικά μου εδώ μέσα, θα βγάλεις επιτέλους τα παπούτσια σου;»

«Όχι!» Βρόντηξα την πόρτα κι έφυγα.

Οδηγούσα για ώρα χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω, η ορατότητα ήταν περιορισμένη λόγω της λασποβροχής, που δεν έλεγε να κοπάσει. Οι ναλοκαθαριστήρες μου διαμαρτύρονταν και το ραδιόφωνο έπαιζε τραγούδια για ερωτευμένους. «Βοήθεια!» είπα φωναχτά κι άρχισα να αλλάζω σταθμούς. Κάποια στιγμή το πέτυχα, τι όμορφο τραγουδάκι σκέφτηκα, και χάθηκα στους στίχους του. «*Αυτή η ζωή η πεθαμένη, όταν σε σκέφτομαι... πώς ανασταίνεται, πώς περιμένει...*» Δεν κατάλαβα πώς έγινε. Δυο φώτα είδα μόνο, κι ύστερα το μπαμ. Κι ύστερα σβούρες, δεν ξέρω πόσες, κάμποσες. Ύστερα, από το άλλο αυτοκίνητο βγήκε μια γυναικεία φιγούρα. Ήρθε προς το μέρος μου.

«Είστε καλά; Είστε καλά;»

Δεν μιλούσα, μόνο την κοιτούσα, τη χάζευα...

«Θεέ μου, τι σας έκανα; Σας ικετεύω! Μιλήστε μου... είστε καλά;»

Είχα χάσει τη μιλιά μου, μόνο που χωρίς να το καταλάβω είχα βρει κάτι άλλο. Εξίσου πολύτιμο. Το χαμόγελό μου.

«Αχ, δόξα τω Θεώ! Χαμογελάτε! Αυτό σημαίνει ότι είστε καλά; Μα γιατί δεν μιλάτε;»

Έπρεπε να μιλήσω, συνειδητοποίησα πως την κοιτούσα τόση ώρα σαν ηλίθιος, όμως τι να έλεγα; Είχα στ' αλήθεια μαγευτεί. «Πώς σας λένε;»

«Ορίστε; Α! Μην ανησυχείτε, θα σας αποζημιώσω, ένα λεπτό μόνο να...»

«Όχι, δεν ανησυχώ, ρωτάω μόνο πώς σας λένε.»

Ήταν η στιγμή που μου χαμογέλασε για πρώτη φορά. Ένα

αθώ χαμόγελο... το πρώτο αθώ... ή μήπως και το μοναδικό; Δεν ξέρω. Τι σημασία έχει πια. Έτσι ξεκίνησαν όλα, έτσι δόθηκε το σήμα της έναρξης, με κάμποση γκαντεμιά, πολλή λασποβροχή, ένα τρακάρισμα κι ένα χαμόγελο... αθώ. Παίρνω όρκο για το πρώτο της, παίρνω, ναι, ήταν αληθινά αθώ! Α! Και κάτι ακόμα... το σημαντικότερο. Το τραγουδάκι. Την ώρα που μου χαμογελούσε, παίρνω όρκο και γι' αυτό, το άκουγα στ' αυτιά μου ακόμη. *Αυτή η ζωή η πεθαμένη, όταν σε σκέφτομαι πώς ανασταίνεται... πώς περιμένει...*

«Ευρυδίκη». Μάλλον έμεινα πολλή ώρα σιωπηλός και αναγκάστηκε να το επαναλάβει. «Ευρυδίκη με λένε».

ΤΟ ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ

Και το πλυντήριο θα συνεχίσει να γυρνά
στις χίλιες στροφές του.
Χωρίς τα ρούχα σου.

Και η κοινή μας ζωή θα συνεχίσει να είναι κοινή.
Χωρίς να είναι πια ζωή.
Και η ευτυχία θα είναι πάντα πλάι μας.

Αλλά ποτέ δική μας.

Ένας γάμος που καταρρέει, ένα παιδί σακβουαγιάζ
του Σαββατοκύριακου και μια παρτίδα σκάκι
με βασίλισσα την ερωμένη.

*Η Ειρήνη Βαρδάκη δημιουργεί μοναδικά
ψυχογραφήματα σε μια συγκινητική ιστορία
που θυμίζει Μορενικό ψυχόδραμα.*

